

Tridsať rokov katolíkom – o čo som dnes múdrejší

Eric Sammons

1. marca 2022 ✝ Cirkev

Pred tridsiatimi rokmi som urobil najlepšie rozhodnutie svojho života. Po tom, čo som sa len tretíkrát v živote pomodlil ruženec, som sa rozhodol vstúpiť do katolíckej Cirkvi. Nikdy nezabudnem na okamih, ktorý tak zásadne zmenil trajektóriu môjho života.

Zdroj: wikimedia commons

Nezabudnem ani na katolícky optimizmus, ktorý v tom čase v Cirkvi kypel: *Catholic Answers* Karla Keatinga sa začali rozbiehať, prednáška Scotta Hahna o obrátení sa stala virálnou (aspoň takou virálnou, akou môže byť kazeta, ktorá sa kopíruje a odovzdáva od človeka k človeku) a globálny vplyv pápeža Jána Pavla II. dosahoval svoje vrcholy. Ale o tridsať rokov neskôr sa sám seba pýtam: Kam sa podel všetok ten optimizmus?

V roku 1992 pápež Ján Pavol II. práve porazil komunizmus a svoj úžasný talent zameral na boj proti kultúre smrti. V nasledujúcich rokoch vytvoril obrovský súbor pápežských spisov, ktoré sa dotýkali veľkých diskusií tej doby, od *Veritatis Splendor* cez *Evangelium Vitae* až po *Fides et Ratio*. Úroveň jeho morálnej authority vo svete bola pravdepodobne najvýznamnejšia zo všetkých pápežov od stredoveku.

Keď pápež v auguste 1993 pricestoval do Denveru, bol som uchvátený: v tom roku som práve na Veľkonočnú vigíliu oficiálne vstúpil do Cirkvi a nikdy nezabudnem na zážitok, keď som bol so stovkami tisícok katolíkov, ktorí všetci nadšene vítali Svätého Otca v Amerike. Toto nadšenie nebolo len povrchné: počas každého roka 90. rokov bolo do Cirkvi prijatých viac ako 150-tisíc Američanov.

Navyše, na čele Kongregácie pre náuku viery stál kardinál Ratzinger a my sme si boli istí, že šialenstvo 70. a 80. rokov bude čoskoro minulosťou. S Jánom Pavlom II. na čele a Ratzingerom ako jeho pravou rukou určite zažijeme „novú jar“, ktorá nám bola sľúbená. Zdalo sa, že opúšťame temnú zimu po II. vatikánskom koncile a prichádzajú svetlejšie dni. Bol to skvelý čas byť katolíkom.

Samozrejme, pri spätnom pohľade dnes vieme, že pod povrchom to nebolo také ružové. Krátko po skončení desaťročia explodovala na verejnej scéne kríza zneužívania. Zatiaľ čo v 90. rokoch sme si naivne mysleli, že problémy v Cirkvi sa stávajú minulosťou, v tom čase existovali kňazi zneužívajúci maloletých, ktorých slabí

a skorumpovaní biskupi prehadzovali medzi farnosťami a snažili sa tieto zločiny zakrývať.

Zápach zneužívania mali dokonca priamo pod nosom Ján Pavol II. a Ratzinger. Marcial Maciel, zakladateľ Kristových legionárov, bol superhviezdou s výslovnou podporou pápeža a Vatikánu. Škoda, že bol netvorom, ktorý žil dvojakým životom a zneužíval nespočetné množstvo mladých ľudí.

Aj napriek úsiliu apoštolátov ako *Catholic Answers* bol heretický a nevýrazný katolicizmus stále normou vo väčšine katolíckych farností. Na farách a v kanceláriách po celej krajine (a vo svete) bol **rozriedený katolicizmus** často tým najlepším, v čo ste mohli dúfať, a úplne heretická verzia bola zvyčajne druhou možnosťou.

Aj s odstupom času môžeme vidieť niektoré znepokojujúce problémy spojené s pontifikátom Jána Pavla II. okrem krízy zneužívania, ktorá počas jeho vlády hnisala v celej Cirkvi. Jeho medzináboženské stretnutie v Assisi iba napomohlo prehĺbiť náboženskú ľahostajnosť medzi katolíckymi. Mnohí z biskupov, ktorých vybral do čela vedenia dôležitých diecéz, sa nakoniec stali hroznými pastiermi, ktorí svoje diecézy viedli do záhuby. Tradičnú latinskú omšu držali v getách.

Zdroj: maxpixel.com

Hoci sme boli v tom čase zaslepení státisícmi konvertitov, skutočnosť je taká, že mnohí z týchto konvertitov čoskoro Cirkev opustili a mnoho ďalších katolíkov od narodenia húfne odchádzalo. Potom, v roku 2000, sa tento neustály exodus zmenil na dupot, keď milióny katolíkov úplne opustili náboženstvo a stali sa ateistami.

Ako sa teda my dnes, možno viac ubití a cynickí, vyrovnávame s našou minulosťou? Ako sa poučiť z toho, čo sa vtedy stalo, aby sme začali veci meniť?

Po prvé, nemôžeme robiť to, čo robí väčšina cirkevných predstaviteľov, teda jednoducho ignorovať všetky zlé správy. Ak by ste počúvali typickú biskupskú homíliu, mysleli by ste si, že od II. vatikánskeho koncilu je v Cirkvi všetko v poriadku a je to už len lepšie a lepšie. Tolko biskupov chváli svoje „dynamické“ farnosti a „verné“ diecézy, že by vám bolo odpustené, keby ste si mysleli, že lavice sú plné až po okraj.

Dokonca aj keď sa vyskytnú zlé správy, naši biskupi to točia tvrdsie ako vládni hovorcovia, keď informujú o číslach inflácie. Príkladom sú názvy, ktoré sa dávajú zatváraniam farností vo veľkých diecézach. V Cincinnati sa rušenie farností nazýva „Majáky svetla“, v Chicagu „Obnoviť moju cirkev“. Orwell by bol hrdý.

Ale keď už sme úprimní k historickým nedostatkom, nemôžeme byť ako zástancovia kritickej teórie rasy, ktorí v minulosti vidia iba zlo. Mnohé dobré veci na katolicizme 90. rokov by sme nemali ignorovať alebo očierňovať.

Jedným z najlepších aspektov tohto obdobia bolo, že sme mali pápeža, ktorý sa postavil proti vtedajším kultúrnym prúdom. Postavil sa komunizmu a postavil sa kultúre smrti. To inšpirovalo nespočetné množstvo katolíkov (aj nekatolíkov), aby urobili to isté. V hnutí za život dominovali katolíci, ktorých povzbudilo, že Svätý Otec stojí na čele tohto hnutia.

V katolíckej viere bola aj nákazlivá radosť. Áno, časť tohto pocitu pramenila z ignorovania problémov, o ktorých sa teraz otvorenejšie hovorí – a časť z nich ovplyvnil status pápeža ako rockovej hviezdy, ale bola to skutočná radosť z toho, že sme nasledovníkmi Ježiša Krista v Jeho Cirkvi. Na túto radosť sa v dnešnej škandálmi zmietanej Cirkvi často zabúda.

Poučenie z 90. rokov by malo byť jasné

Po prvé, Cirkev je najsilnejšia vtedy, keď si sama určuje vlastnú cestu a nesnaží sa napodobňovať svet. Rastúcemu totalitarizmu vo svete musíme mať odvahu vzdorovať tak, ako to robil Ján Pavol II.

Musíme mať aj skutočné nadšenie pre vieru. Nie povrchné nadšenie, ktoré naše problémy zametá pod koberec alebo je postavené na pápežovi, ktorý je superstar, ale také, ktoré sa zakladá na nadprirodzených milostiach, ktoré nám dáva Kristus vo svojej Cirkvi.

Musíme vedieť byť primerane kritickí aj voči takým hrdinom, ako bol pápež Ján Pavol II. a zároveň si vážiť všetko dobré, čo urobil. Nie sme „straníci“, ktorí otrocky nasledujú – alebo otrocky odmietajú – toho či onoho vodcu. Naším vzorom je Ježiš Kristus, nie nejaký muž alebo žena.

To znamená, že musíme byť transparentní, občas nechať vyprať našu špinavú bielizeň a pochopiť, že pravda nás oslobodí. Aj v súčasnosti máme stále prípady zakrývania zneužívania a odmietania uznať zlý stav Cirkvi v súčasnosti. Ak nevidíme, aké sú veci zlé, nemôžeme ich zmeniť.

Zdroj: pixabay.com

Posledným ponaučením je, že **herézy treba brať vážne**. Napriek svojej povesti „Božieho rotvajlera“ urobil kardinál Ratzinger na čele Kongregácie pre náuku viery iba málo, aby obmedzil šírenie heréz v Cirkvi počas svojho pôsobenia. V konečnom dôsledku nikdy nebudeme schopní skutočne obnoviť Cirkev, kým si neuvedomíme ich ohromne ničivý vplyv.

Niekedy sa ma vo svetle dnešných problémov pýtajú, či som ešte stále rád, že som sa stal katolíkom. Poviem to takto: je možné, že keby som v roku 1992 mohol vidieť budúcnosť Cirkvi, možno by som váhal, či sa stať katolíkom. Ale to preto, že by som tú budúcnosť videl ľudskými očami, a nie očami viery. Život katolíka v tomto období mi dal milosti, aby som, nuž, žil ako katolík.

Pre konvertitov ako som ja, ktorí prišli do Cirkvi v 90. rokoch, to bolo ako na Kvetnú nedeľu – svet spieval chválu Cirkvi. Ako sa Cirkev blížila k Veľkému piatku, mnohé z týchto chvál ustali a mnohí učenici odpadli. Ale dnešní konvertiti, ktorí prichádzajú do Cirkvi, keď prechádza svojím utrpením, vedia, do čoho idú, a ak Boh dá, budú schopní prijať kríž.

A pre nás všetkých, bez ohľadu na to, ako pochmúrne to niekedy vyzerá, musíme mať vždy na pamäti, že Veľká noc príde.

Preklad z crisismagazine.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/tridsat-rokov-katolikom-o-co-som-dnes-mudrejsi/>